

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **O. P.**, zastoupen JUDr. Pavlem Čadrou, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 30, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, krajské ředitelství Jihočeského kraje**, se sídlem Lannova 26, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2012, čj. KRPC-72498-25/ČJ-2012-020025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 10. 2012, čj. 10 A 89/2012 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Dne 10. 5. 2012 provedla hlídka cizinecké policie spolu s úředníky Úřadu práce kontrolu zaměstnanosti cizinců na stavbě rodinného domu v Nové Bystřici. Žalobce na této stavbě pracoval jako dělník. Bylo zjištěno, že žalobce měl povolen výkon práce v okrese Praha-východ, nikoliv však v okrese Jindřichův Hradec. Byl tak porušen zákon o zaměstnanosti, žalobce vykonával v Nové Bystřici práci bez potřebného povolení. Proto mu žalovaná rozhodnutím, které je blíže označeno v záhlaví, udělila správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované u krajského soudu, který žalobu shora uvedeným usnesením odmítl, a to jednak z důvodu opožděnosti, jednak z důvodu její

nepřípustnosti. Rozhodnutí žalované bylo žalobci doručeno dne 12. 7. 2012, žalobce proti němu nepodal odvolání. Nevyčerpal tak přípustné opravné prostředky. Žalobu nadto podal až dne 17. 9. 2012, tedy po uplynutí zákonem stanovené desetidenní lhůty (§ 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky).

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Dle stěžovatele žalovaná nijak nezohlednila, že stěžovatel sám jednal v právním omylu, neboť se domníval, že vydané pracovní povolení ho opravňuje k výkonu práce i v Nové Bystřici. Pracovní povolení zajišťoval jeho zaměstnavatel. Stěžovatel zpochybňuje racionalitu právní úpravy zaměstnávání cizinců, neboť znemožňuje zaměstnavateli operativně vyslat zaměstnance v případě nutné potřeby do sousedního okresu. Krajský soud se dle stěžovatele jednoznačně nevyjádřil k tomu, zda stěžovatel dodržel lhůtu pro podání žaloby a zda vyčerpal řádné opravné prostředky. Soud nestanovil, ke kterému dni měla lhůta pro podání žaloby uplynout. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 3. 12. 2012 uvedla, že rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno prostřednictvím jeho zástupce dne 12. 7. 2012, nabylo právní moci dne 18. 7. 2012, neboť odvolání proti němu nebylo podáno. Doplnila, že s výrokem soudu se plně ztotožňuje.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud předesílá, že usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby lze napadnout jen z důvodu nezákonnosti tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., viz např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, všechna zde cit. rozhodnutí jsou přístupná na www.nssoud.cz]. Nezákonnost rozhodnutí může spočívat též v chybném posouzení toho, zda byl dán důvod pro odmítnutí žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004 – 53). V dané věci jde o posouzení otázky, zda stěžovatel vyčerpal dostupné opravné prostředky, a tedy zda žaloba byla přípustná. Teprve následně by bylo možné zabývat se včasností podané žaloby.

[7] Nejvyšší správní soud se nezabýval námitkami, které mířily do merita věci, tedy zda skutečně existovaly důvody pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. Tyto věcné námitky se totiž míjí s důvody přezkoumávaného rozhodnutí krajského soudu, které je procesní povahy, nikoliv meritorní. Nelze je podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. To se týká i polemiky stěžovatele s praktičností právní úpravy zaměstnávání cizinců.

[8] Soud se tedy zabýval pouze tím, zda stěžovatel vyčerpal opravné prostředky.

[9] Žalobou napadené rozhodnutí vydal správní orgán I. stupně. Rozhodnutí bylo řádně doručeno stěžovateli (resp. jeho zástupci, neboť stěžovatel byl v této fázi řízení zastoupen JUDr. Stanislavem Proškem, advokátem). Ve správním spise, který si Nejvyšší správní soud vyžádal, nejsou žádné listiny, které by svědčily o tom, že by bylo proti rozhodnutí žalované podáno odvolání, byť třeba opožděné. Žalovaná ve vyjádření k žalobě i ke kasační stížnosti uvedla, že odvolání podáno nebylo. Sám stěžovatel ve vyjádření ze

dne 12. 10. 2012 (č. l. 18 soudního spisu krajského soudu) uvedl, že odvolání nebylo podáno z toho důvodu, že právní zástupce neměl relevantní důkazy pro podání odvolání. Tyto důkazy byly známy až po zmeškání lhůty pro odvolání. Stěžovatel dále předložil odvolání sepsané JUDr. Proškem, které se však týká jiného správního rozhodnutí a jiné fyzické osoby. Obsah správního spisu, vyjádření žalované i samotného stěžovatele jsou tedy ve vzájemném souladu a stvrzují, že odvolání proti rozhodnutí žalované podáno nebylo. Přitom odvolání jakožto řádný opravný prostředek je proti rozhodnutí o správním vyhoštění přípustné (§ 81 odst. 1 správního řádu, viz též § 169 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, který upravuje lhůtu pro podání odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění).

[10] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud zcela správně odmítl žalobu pro její nepřípustnost vyplývající z toho, že stěžovatel nevyčerpal řádný opravný prostředek [§ 68 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[11] V případě, že je žaloba proti určitému rozhodnutí nepřípustná, postrádají úvahy o včasnosti žaloby jakýkoliv význam. Posouzení přípustnosti žaloby totiž předchází posouzení včasnosti. Nicméně pro pořádek soud dodává, že lhůta pro podání žaloby činí dle § 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalované, deset dní od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout. Stěžovatel však podal žalobu více než dva měsíce po doručení rozhodnutí žalované.

[12] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu